

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

ΛΕΦΤΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ, ΑΛΛΑ ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΨΕΙ;

Ο θησαυρός των εθνοτοπικών σωματείων στην ομογένεια

Επανερχομαι στο θέμα της παρουσίας της ομογένειας στην Αυστραλία που ανέρχεται σε πολλές εκατοντάδες εκατομμύρια και χρειάζονται προστασία. Η παρουσία ανήκει σε δύο πυλώνες της ομογένειας, τους φορείς της που οι περιουσίες τους είναι προστατευμένες και τα εθνοτοπικά σωματεία που «κάθονται» πάνω σε ένα θησαυρό και χρειάζεται επειγόντως προστασία.

Τα εθνοτοπικά σωματεία έπαιξαν πολύ σημαντικό ρόλο στην ψυχική υγεία μας στα χρόνια της μεταπολεμικής μετανάστευσης στην Αυστραλία, στις δεκαετίες του '40, '50, '60 και ίσως '70, όταν είχαμε προσβληθεί από την μολυσματική αρρώστια νοσταλγία.

Τότε που δεν είχαμε καλό λόγο να πούμε για την Αυστραλία, εκτός από το μεροκάματο και την πιθανότητα να πλουτίσουμε πουλώντας φως εντ τσιπς και μιλκσέικς.

Το κρέας βρωμούσε, τα λουλούδια δεν μύριζαν, τα αυτοκίνητα κυκλοφορούσαν στην αντίθετη πλευρά του δρόμου, οι Αυστραλοί ήταν μπεκρήδες και τζογαδόροι, άσε που τρελαίνονται για ένα είδος ποδοσφαίρου που παίζεται με τα... χέρια, ούτε ήξεραν να φάνε και αν δειπνούσαν σε κινέζικο εστιατόριο το Σάββατο βράδι το θεωρούσαν μέγα κοσμικό γεγονός!

Επίσημα μάς αποκαλούσαν New Australians, ανεπίσημα «wogs» και για να μάς αφομοιώσουν μάς δυσκόλευαν να διδάξουμε τη γλώσσα και κουλτούρα στα παιδιά μας.

Ολα στραβά κι' ανάποδα τα βλέπαμε σ' αυτή τη χώρα και μπορώ να πω δικαιολογημένα, γιατί έζησα από κοντά τις συνέπειες της νοσταλγίας στα ψυχιατρεία που φιλοξενούσαν θύματά της.

Τα εθνοτοπικά σωματεία έπαιξαν το ρόλο της οικογένειας και των φίλων που αφήσαμε πίσω μας, γι' αυτό τ' αγαπήσαμε και δουλέψαμε για να προκόψουν. Στις «ετήσιες χοροεσπερίδες με ζεστό σουβλάκι και κρύα μπύρα», γινόταν ο χαμός και γέμιζαν τα ταμεία τους για να επισκευαστεί η εκκλησία ή το σχολείο του χωριού, για να αγοράσουμε ένα ασθενοφόρο στην κωμόπολη μας, για να καλύψουμε μια

ανάγκη τελοσπάντων στην ιδιαίτερη πατρίδα μας.

Ομως, τα μέλη των εθνοτοπικών σωματείων τότε, μπόρεσαν ν' αποκτήσουν μια μικρή ή μεγάλη κτηματική περιουσία και να αποταμιεύσουν μικρά ή μεγάλα χρηματικά ποσά.

Αν δεν κάνω λάθος, οι γνωστοί και δραστήριοι στην κοινωνία μας δικηγόρος Κώστας Βερτζάγιας και ο εκπαιδευτικός Δρ Παναγιώτης Διαμάντης, έχουν καταγράψει και με φωτογραφίες τα κτήρια των σωματείων μας. Ένα πολύτιμο στοιχείο για να εκτιμήσουμε την αξία τους, αλλά και για να γνωρίζουμε τί πρέπει να προστατέψουμε. Επειδή πραγματικά χρειάζονται προστασία όχι από τα σημερινά μέλη που προσπαθούν να τα κρατήσουν ζωντανά, αλλά από τί μπορεί να συμβεί στο απώτερο μέλλον, όταν οι κληρονόμοι αποφασίσουν να τα

διαλύσουν.

Δυστυχώς, από τότε μέχρι σήμερα τα εθνοτοπικά σωματεία έχουν συρρικνωθεί, πολλά έχουν εξαφανιστεί και οι περιουσίες τους έχουν εξανεμιστεί, χωρίς αυτό να σημαίνει παράνομες ενέργειες, αφού εφάρμοσαν τί πρόβλεπαν τα καταστατικά τους για την περίπτωση διάλυσης.

Από πείρα γνωρίζω πως σε κάποια σωματεία το καταστατικό τους προβλέπει σε περίπτωση διάλυσης η περιουσία του σωματείου να μεταφερθεί σε κάποιο νοσοκομείο, ή φιλανθρωπικό ίδρυμα.

Καλή και ωραία η φιλανθρωπία, αλλά είναι η μόνη λύση; Μήπως η παροικία έχει ανάγκες που θα μπορούσαν να καλυφθούν στο μέλλον από τα χρήματα των σωματείων μας;

Γι' αυτό και κάποτε υπήρχε πρόταση για ένα ταμείο στο οποίο

θα συμμετείχαν όλα τα σωματεία μας με τις περιουσίες τους, που θα αποφάσιζαν πώς θα χρησιμοποιηθούν αυτές οι περιουσίες. Οι οποίες, φυσικά, θα ανήκουν στα σωματεία που θα τις διαχειρίζονται όπως θέλουν, μέχρι τη διάλυσή τους, οπότε το ταμείο θα είχε δικαιοδοσία να τις προστατέψει.

Ασφαλώς, προτιμότερη λύση από τη διάλυση σωματείων μας είναι η συγχώνευσή τους σε έναν φορέα με γεωγραφική ταυτότητα, ας πούμε την Ομοσπονδία Ανω Κρύας Βρύσης που συμπεριλαμβάνει όλα τα σωματεία της περιοχής μαζί με αυτά οποία δυσκολεύονται να επιβιώσουν.

Πιθανότατα, πάντως, τα συμβούλια των σωματείων να έχουν άλλες και καλύτερες προτάσεις για την προστασία της περιουσίας τους, που πολύ θα θέλαμε ν' ακούσουμε εμείς και οι αναγνώστες μας.

Πρόγευμα για τους φτωχούς μαθητές

Διάβασα την είδηση στην πρωινή εκπομπή ενημέρωσης στον ραδιοσταθμό 2MM και εξέφρασα την ντροπή μου σαν Αυστραλός πολίτης, όπως θα κάνω και στο σημερινό σχολείο μου εδώ.

Η πολιτειακή κυβέρνηση Μπερεζίκλιαν της NNO ανακοίνωσε ότι θα προσφέρει πρόγευμα σε μαθητές 500 σχολείων της πολιτείας μας επειδή υπάρχουν οικογένειες που δεν μπορούν να προσφέρουν τροφή στα παιδιά τους.

Νιράμπκα, αλλά και οργίστγκα γιατί η Αυστραλία δεν είναι χρεοκοπημένη χώρα σαν την Ελλάδα όπου η κυβέρνηση προσφέρει συσσίτιο στα σχολεία για να μη λιποθυμούν από την πείνα οι φτωχοί μαθητές;

Αλλά και στην Αυστραλία με τους θησαυρούς της, όπου οι πολιτικοί της καυχώνται 28 χρόνια συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης; Θα μάς τρελάνουν δηλαδή με τέτοιες δηλώσεις; Πού πήγαν όλα αυτά τα κέρδη από την μεγάλη και πολύχρονη οικονομική ανάπτυξη;

Τα ταμεία του έθνους είναι άδεια, η χώρα χρωστά τα μαλλιοκέφαλά της και η κυβέρνηση να θέλει να μειώσει τους φόρους όταν υπάρχει φτώχεια και δυστυχία στη χώρα; Ποιός πολιτικός, Λίμπεραλ ή Εργατικός μελέτησε τα αίτια της φτώχειας σ' αυτή την... lucky country(!) και τί προτείνει για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα;

Αλλά μήπως γνωρίζουν οι πολιτικοί από φτώχεια και ποιά είναι τα αίτιά της; Μήπως γνωρίζουν πόσο έχει αυξηθεί το κόστος ζωής; Η διατροφή, η στέγαση, το ηλεκτρικό ρεύμα, η βενζίνη κλπ. που έχουν εκτιναχθεί στα ύψη και οι φτωχές οικογένειες, ακόμη και οι χαμηλόμισθοι δυσκολεύονται ν' αντιμετωπίσουν;

Αλλά η κυβέρνηση Μόρρισον θέλει να μειώσει τον ετήσιο φόρο εισοδήματος που πληρώνουν οι πάμπλουτες μεγά-

λες επιχειρήσεις με κόστος \$80 εκατομμύρια. Γιατί; Για το... καλό μας. Σαν καλαμπουρί δεν ακούγεται;

Καλό!

Αφεντικό, μπορείς να μας βάλεις ξανά το μισθό του Μαΐου γιατί δεν τον καταλάβαμε;

Ακόμη ένα:

Πηγαίνει ένα άλογο στο φούρνο και λέει στο φούρναρη:

«Ένα κιλό ψωμί παρακαλώ».

Ο φούρναρης του το δίνει...

«Πόσο κάνει;»

«Ένα ευρώ...», λέει ο έκπληκτος φούρναρης.

«Ευχαριστώ», λέει το άλογο και φεύγει.

Ο φούρναρης, αφού έφυγε το άλογο κάθεται και μονολογεί:

«Ένα άλογο ήρθε και μου ζήτησε ψωμί, τι άλλο θα δούμε σήμερα;»

Εκείνη τη στιγμή μπαίνει ξανά μέσα το άλογο και του λέει:

«Μήπως έχεις και μια σακούλα γιατί είμαι με το μηχανάκι;»